

Viure enmig dels conflictes

Dll, 18/01/2021 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Cada dia m'hi sento advocat, enmig de persones que mal viuen en els carrers de la ciutat on visc. Algunes de les persones demanen ajut constantment, uns ho necessiten més que d'altres, uns altres se'ls fa difícil deixar-se ajudar, o que les vulguis acompanyar cercant una sortida digna per una vida millor. Els conflictes al carrer són continuats a ple dia o a l'obscuritat de la nit. Seguidament ve la trucada demanant auxili i no sempre la solució és fàcil quan tampoc és clara la participació en el conflicte sorgit. I no es tracta de cercar culpables o d'assenyalar ningú com a responsable dels fets. Ningú els vol reconèixer com a propis, les circumstàncies els han induït a actuar d'aquella manera delictiva.

Em truca la policia. I per a mi ja és un ensurt; què deu passar amb alguns dels acollits! Però em demanen ajuda perquè hi ha una persona que s'ha de desplaçar a un poble veí i no sap com fer-ho carregada de paquets, farcells, maletes, capses totes plenes de roba i no sé què més. Puc solucionar el problema.

Una altra trucada de la policia. Un altre sobresalt, què deu passar ara! És un senyor que passa gana i necessita urgentment ser atesa. Carrego la furgoneta amb aliments, localitzem amb uns amics on viu aquest senyor i li descarreguen els aliments, ens ho agraeix. L'endemà em preocupo per ell, però ja està atès pels serveis corresponents.

Quan la necessitats els engoleix

Em truca una amiga treballadora de Creu Roja, cal resoldre la situació d'un home que s'està morint de fred, em diuen, i que li han tallat l'energia elèctrica. Contesto que no ho poden fer, però és així. Socorrem aquest home amb una estufa de gas amb la seva bombona. Un home que molt educadament ens ho agraeix. Des de la Creu Roja ens ho agraeixen.

Prop de les 11 de la nit, un reguitzell de WhatsApp sonen en el meu mòbil, els miro, una mare també demana auxili, necessita poder anar a la capital veïna a prestar declaració al jutjat, i no sap com viatjar, la cito al carrer prop de casa en deu minuts, li faig la meva reflexió, que prou sabia que tenia aquesta cita al jutjat, perquè esperar prop de mitja nit! És inútil, ho tornarà a fer més d'una vegada, potser al vespre, però no a la nit, quan estàs a punt de posar-te al llit.

Una parella que s'han barallat: ell a la presó per uns dies, ella se'n va a casa d'un amic, deixen el pis on viuen que és ocupat per altres i ho prenen tot. Passat uns dies ella torna al pis: no pot entrar pany canviat, ho solucionem i es troba amb el panorama que no hi ha res. La proveeix de roba de llit, estufa i gas. Passen uns dies i retorna de la presó la parella, fan les paus, venen a esmorzar cada dia al nostre menjador, els proveeix d'una rentadora, sembla ser que tot torna a la normalitat. No és així, ell té tantes denúncies que torna a judici. Sentència: ordre d'allunyament de la parella... Durant un temps han estat acompanyats per una agent de La Creu Roja, però no es deixen, fugen de qualsevol control humà o humanitari i s'arrosseguen enmig de droga que a poc a poc els va destruint. Ens veiem sovint, només quan la necessitats els engoleix.

Els cristians què hem de fer?

He buscat un pis per una parella que els tenia dormint a les sales de catequesi en aquests dies freds i gèlids de gener. Per raons d'ERTO, sense feina i cobrant poc, no poden pagar el lloguer on vivien i treballaven. Ha vingut a parar a Valls a casa d'un parent, les desavinences familiars els ha fet fora de l'allotjament i al carrer passen fred. Aquella nit truquen a la porta del despatx. Els acullo a una de les sales de catequesi, allí poden dormir i estar sota sostre, amb estufes i flassades. Poden escalfar-se menjar i tenen serveis per a la higiene personal. Així han passat dues setmanes. Ells cerquen un pis assequible al seu pressupost, no el troben, em bellugo una mica i em trobo un que els permet pagar amb els ajuts que reben. Ho combinem amb l'agència i ens posem d'acord: em caldrà trobar els diners per pagar tot el que es demana per poder llogar un pis. Si ho aconseguim, tot anirà bé, ells només disposen del pagament del lloguer.

Un altre que ha de viatjar: la seva mare està molt greu i vol ser allí amb ella. Però no té recursos pel viatge, ningú li ofereix res de res, i truquen a la porta de l'església. I clar, els cristians què hem de fer? Deixar-ho córrer a oferir solució. Què podem fer? Escoltem el problema, tenim la possibilitat, ho podem fer, el convidem a dinar al [menjador La Taulada](#) i se li proporcionen els mitjans per poder anar a veure sa mare. Conflicte resolt sembla ser. Gràcies als col·laboradors.

Un conflicte familiar, que és massa sovint. El cas és que l'home va al carrer, i van dos en pocs dies. Demanen auxili, no expliquen pas tota la veritat, però cal estar atents per veure si puc resoldre la situació. Emergència, on dormir? Demanen treballar, ningú els ofereix una feina, passen fred, els podem alimentar al nostre menjador, però no és tot. Un d'ells ja no ha pas tornat a venir, l'altre li hem ofert una feina que sap fer molt bé, mentre podrà dormir a una sala de catequesi. Treballa bé i es guanya el seu jornal provisionalment. Arrangem un pis, on hi aniran a viure alguns que estan sense sostre. Problema mig resolt mentre cal cercar l'habitatge. Combinarem habitacions i pisos que tenim, per encabir i solucionar aquests problemes.

Hom té por i calla

Robatori en un pàrquing de cotxes, han forçat portes i trencats vidres, els danys més greus són els dels mateixos vehicles... Els amos indignats fan la denúncia, però els delinqüents són al carrer amb càrrecs i els afectats indignats perquè se senten desprotegits. L'Assegurança ho cobrirà? Segurament. Mentre, però, el cotxe està paralytitzat, fins que el perit ho valori. I els delinquiments al carrer altra vegada al mateix. A mi em demanen ajuda davant dels fets, ja que la mare d'un dels propietaris viu en un pis d'acollida.

Tenim dos pisos on viu gent acollida. Treballen i es guanyen la vida. Fins aquí molt bé. El conflicte està en el primer i segon pis ocupat per un traficant, la policia ja ho sap, però no actua. Hem fet més d'una i dues denúncies. Però em diuen: què vol que fem? Mentre allí forcen la porta de carrer, hi posem pany de seguretat, però llavors no tanquen la porta perquè els consumistes puguin entrar en tot moment i provoquen aldarulls a qualsevol hora de la nit. Què més podem fer? Pugem i baixem per l'escala i amb amenaces, hom té por i calla, em venen a trobar, parlo amb les persones conflictives, tots bona cara, però cap resultat positiu. Ho tornem a dir a la policia, però res de res.

Una acció social concreta a favor de la vida

Amb la furgoneta anem recollint mobles que anem guardant al magatzem que ens han deixat, i que anem distribuïnt a famílies que ens ho demanen, o pels pisos que estem arreglant. En tenim sort de la gent solidària que col·labora desinteressadament. D'això en diem solidaritat i en donem les gràcies constantment.

Interessant: un regidor de l'ajuntament, a través d'uns dels col·laboradors, em demana un llistat de què tenim de llocs i gent acollida. No crec que es disposi a solucionar tots els problemes... Espero a veure què farà. També he escrit un correu a la regidora de benestar social, a veure què em dirà. Al cap de dos dies rebo la resposta; Serveis socials només actuen amb persones necessitades que han d'estar empadronades a Valls. Que l'Ajuntament ja disposa de llocs d'acollida i d'emergència, però que ja estan tots ocupats. Es lamentava, però, que no podia actuar amb més rapidesa, a causa de la burocràcia de l'ajuntament i feia un retret al nostre menjador La Taulada, dient que és un reclam per venir més gent necessitada a la ciutat.

Enmig de tot això, celebren alguns funerals, acompanyo les catequistes, visito alguns ancians i malalts, celebren la Missa dominical per Facebook, vaig al menjador a omplir carmanyoles o tapers, pel carrer em trobo persones molt properes que em pregunten, com van les coses, la resposta és sempre que estem vius! Com a comunitat cristiana em sento empès a una acció social concreta a favor de la vida, de la dignitat de la persona, tot això enmig del conflicte, incomprès per alguns, indiferents per altres, però també recolzat per molts. Em sento que portar a terme les Benaurances de Jesús, és un objectiu que no em deixa indiferent i que, alhora, em fa estar al peu del canó en tot moment.

Cada dia prego amb fe i confiança. Miro la Mare del Lledó: "Tu que has ajudat el teu poble en temps de pandèmies passades, no ens deixis pas ara, amb aquesta doble pandèmia de mascaretes i de conflictes urbans. Tu Mare de Misericòrdia, intercedeix per la salut del teu poble, per una vida digne per a tots, i beneeix metges i infermeres, i tots aquells que volem un cel nou i una terra nova".

Joan Font és [claretà](#)